

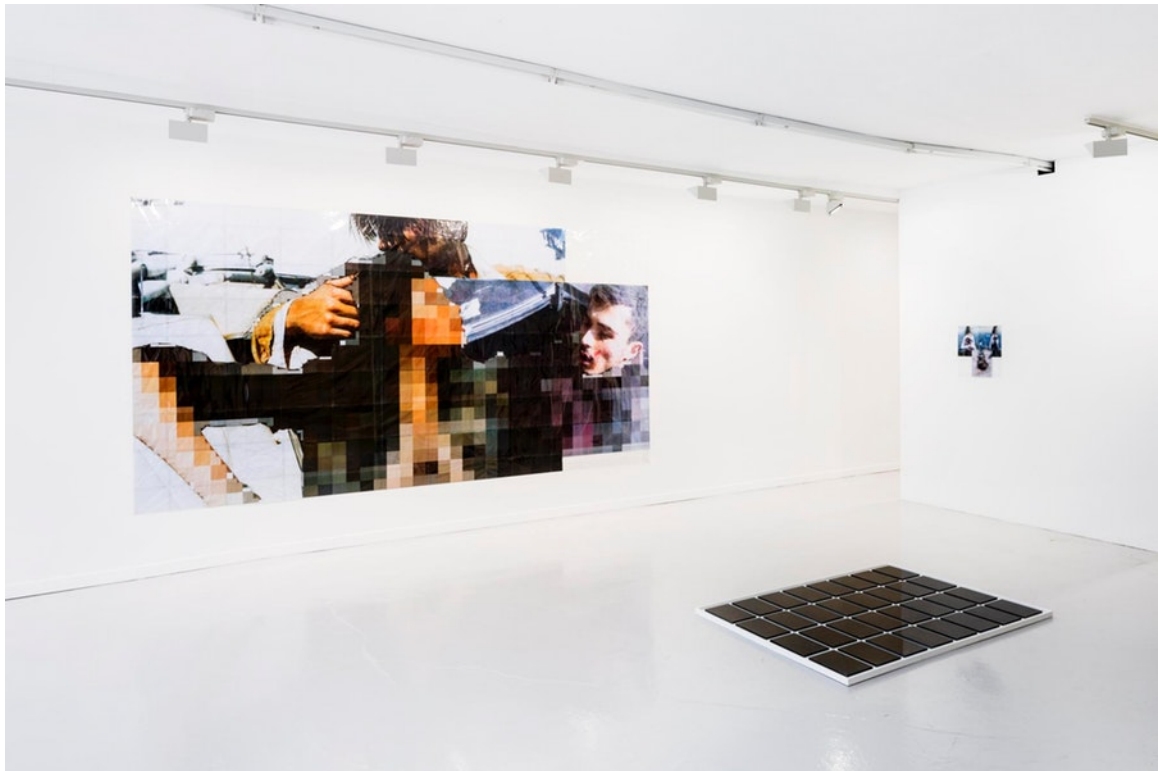
Het Parool

9 maart 2018

Vol impact onthuld

The liar's cloth - Kader Abdolah, Mahmoud Bakhshi, Gwenneth Boelens, Louise Bourgeois, Dirk Braeckman, Thomas Hirschhorn, Abdoulaye Konaté, Liz Magic Laser, Moshe Ninio, Ana Torfs
Waar: Grimm Gallery, Frans Halsstraat 26 Te zien: t/m 31/3

SOPHIA ZÜRCHER

→ Video met gepixeld beeld; zo kan de waarheid worden weggepoetst of gemanipuleerd.

Foto Grimm Gallery

In Grimm Gallery klinkt een nogal doordringend geluid, van een tikkende klok misschien, of een klikkende camera. Het getik in de video van Liz Magic Laser lijkt het ritme aan te geven voor twee dansers die presidentiële toespraken naspelen. Ze openen hun mond niet, maar maken wel alle passende gebaren. De dansers dragen strakke, nauwelijks verhullende bodysuits, waardoor hun lichaamstaal blootligt.

Het blijft dus onbekend wat George H.W. Bush precies zei in zijn State of the Union in 1990 of waar de rede van Barack Obama in 2012 over ging. Maar uit de nagespeelde gebaren blijkt duidelijk hoezeer zij overtuigd waren van hun plannen. Het is confronterend om te ontdekken dat de oorspronkelijke speeches gechoreografeerd waren om maximale impact te hebben. Deze politici hebben zonder woorden geen boodschap, alleen het streven om het publiek voor zich te winnen - en de dansers doen dat zo goed na dat ze je nog inpakken ook.

De video The Digital Face is een hoogtepunt van de groepstentoonstelling The Liar's Cloth, die is samengesteld door gastcurator Nathanja van Dijk, van de Rotterdamse kunstruimte A Tale of a Tub. Bij binnenkomst krijg je meteen vier A4'tjes Engelstalige uitleg mee, want dit is geen gewone verkooptentoonstelling, maar een ambitieuze thema-expositie met kunstwerken waarin 'waarheid en leugens onlosmakelijk met elkaar verweven zijn'.

In de kunstwerken zijn waarheid en leugens onlosmakelijk verweven

De gepixelde collages van Thomas Hirschhorn passen het duidelijkst in dat thema. Als een deel van een foto wordt omgezet in

kleurvlakjes, wordt een gewelddadig tafereel of iemands identiteit aan het zicht onttrokken. Maar Hirschhorn laat ook zien dat de pixelaar bepaalt wat je ziet en zo onwelgevallige beelden kan wegpoetsen, wat tegen censuur aanschurkt.

De tentoonstellingstitel verwijst naar een kleed (nkontompo ntama) dat de koning van de Ashanti (Ghana) droeg - niet om iets te verhullen, maar om de waarheid te ontlokken. Waarschijnlijk bevat de tentoonstelling daarom zoveel textiel. Gwenneth Boelens weefde haar eigen liar's cloth met metaaldraden. Moshe Ninio toont twee foto's van een oriëntaals tapijt; in de ene foto is een gat te zien, uit de andere foto is een reepje weggesneden, waarna de twee helften weer aan elkaar zijn gemonteerd alsof het kleed nooit kapot was.

Prachtig zijn de composities die Abdoulaye Konaté maakte van linten, waarmee hij volgens de hand-out verwijst naar het West-Afrikaanse gebruik om te communiceren met textiel. Dit werk lijkt echter meer met verstaanbaarheid van doen te hebben, dan met leugens. De patronen en kleuren hebben een bepaalde betekenis, voor de goede verstaander. Composition en bleu zou een eerbetoon kunnen zijn aan Mali, dat bekend is van haar indigogeverfde stoffen. Maar ook als je de taal van textiel niet spreekt, weet Konaté je aan te spreken met zijn kleurrijke, imposante installaties.